

مرگ کودکان گرسنه آرژانتین را به لرزه درآورده است

بحران اقتصادی باعث تشدید فقر و فاقه در چهارمین کشور بزرگ صادرکننده مواد غذایی شده است.

نوشته هانا بالدوک، (از توکو مان، واقع در شمال شرقی کشور، در آرژانتین)
دوشنبه ۲۵ نوامبر ۲۰۰۲ - روزنامه گاردین، انگلستان

در نتیجه بحران فاجعه آمیز اقتصادی در چهارمین کشور صادر کننده مواد غذایی، مرگ کودکان در نتیجه فقر غذایی در این کشور به صورت امری روزمره درآمده است.

در آرژانتین که به انبار غله جهان معروف است، تصویر کودکان محروم از رشد و نحیف در هفته گذشته رسوایی بزرگی به بار آورد. با وجود این، کشور پهناور و حاصلخیز آرژانتین امسال صدور گوشت، گندم، غله و سویا را افزایش داده است. برخی از کودکان در ایالت توکومان که از آن ها عکس گرفته شده شکم های بادکرده، پوست لکه لکه و موهای خشک دارند که نشانه کمبود شدید پروتئین است.

سازمان خیریه همبستگی سرخ اعلام کرده است هر ماه ۶۰ کودک به خاطر فقر غذایی شدید به بیمارستان منتقل می شوند و ۴۰ تن از این کودکان به عنوان بیمار غیربستری به شمار می روند.

مرکز مطالعات تغذیه که مشاور سازمان جهانی بهداشت است اعلام کرده که ۲۰ درصد از کودکان در آرژانتین به فقر غذایی مبتلا هستند.

دکتر اوسکار هیلال قائم مقام مدیر بیمارستان کودکان در توکومان می گوید: «اینجا آفریقا نیست. آرژانتین است که در آن جمعیت ۳۹ میلیون است و شمار دام ها ۵۰ میلیون؛ ولی ما حکومتی داریم که هیچ ربطی به پاسخگویی به نیازهای مردم ندارد». آنیبال فرناندز وزیر تولیدات، در هفته گذشته، به نحوی حیرت انگیز اعتراف کرد که مرگ کودکان «ناشی از جامعه بیمار و طبقه حاکمه ای ست مادر قحبه، کل این طبقه، منجمله خودم. اگر اینطور نبود، چنین چیزی رخ نمی داد. این امری ست ریشه دار و تدریجی، که سال ها ست همگی از دیدن آن روی گردانده اند».

چیچه دو هالد که مسئول برنامه های اجتماعی و همسر رئیس جمهوری ست گناه را به گردن حکومت محلی انداخت که برنامه های مبرم اجتماعی را بد اداره کرده است. او در حالی که قول می داد زیر نظر خودش هیأتی رسمی برای تحقیق در باره نیازهای فوری پزشکی در فقیرترین ایالات تشکیل خواهد داد گفت: «ما بیافرا نیستیم».

پنج سازمان غیردولتی از ایالت توکومان در هفته گذشته علیه ژولیو میراندا، فرماندار این ایالت، شکایتی قانونی تنظیم کرده، وی را به «غفلت عمدی» از مرگ کودکانی که در ایالتش از فقر غذایی مرده اند متهم کرده اند. در این ایالت ۶۴ درصد از جمعیت به فقر شدید مبتلا هستند. آن ها همچنین فرماندار را متهم کرده اند که در اموال عمومی که مختص برنامه های اجتماعی بوده اختلاس کرده و در راه «رفیق بازی و فساد» خرج کرده است.

اسقف ایالت توکومان هکتور ویلالبا از سازمان های غیر دولتی مزبور حمایت کرده و چهار ماه پیش در ملاً عام هشدار داده است که کودکان به خاطر بی عملی مقامات مسئول جان خود را از دست می دهند، در حالی که امکانات انسانی و فنی برای جلوگیری از مرگ و میر آنان موجود است. آقای میراندا شخصاً در این میتینگ حضور داشته است.

باید گفت که ایالت توکومان تنها ایالتی نیست که به چنین مصیبتی گرفتار است. در همین هفته فاش شد که در ایالت میسیونز ۴۹ کودک طی همین سال مرده اند و در ایالت سانتافی ۲۳ کودک و تعداد بازم بیشتر در ایالات فقیر شمالی.

از اکتبر سال گذشته ۴۵۰ هزار نفر بیکار شده اند به طوری که از هر پنج نفر یک نفر بیکار است. از هر دو نفر یکی به فقر مبتلاست و از هر چهار نفر یکی در وضعیت بی ثبات بسر می برد. ۷۰ درصد از قدرت خرید دستمزدها کم شده و اقتصاد ۱۴ درصد افت کرده است و تورم به ۴۰ درصد می رسد.

در توکومان اولیای اطفال ناگزیرند به جای شیر و غذا چای سبز شیرین به کودکان بدهند که آنهم غالباً از عهده شان بر نمی

آید. چهار تا از بچه هایی که در هفته گذشته جان خود را از دست دادند و سنشان بین ۲ تا ۶ سال بود وزنشان فقط به ۱۰ کیلوگرم می رسید.

آنچه بیشتر مردم از يك روزگار می توانند به دست آورند از چهار تا پنج پزو (یعنی يك پوند) تجاوز نمی کند. رکسانا دو بندیتی که پسر پنج ساله اش به نام هکتور سه هفته پیش در ویلا لاکارملا (حلبی آباد یا محله ای فقیر در حومه توکومان)، جان خود را از دست داد و دختر ۶ ماهه اش میلگروس با وزن ۲/۸ کیلوگرم در بیمارستان کودکان در توکومان بستری ست می گوید «من به ندرت می توانم خودم به بچه ام شیر بدهم. به من گفته اند که به شیر خشک مقوی احتیاج دارم ولی بهای هر قوطی از آن ۱۰ پزو است. خدا را شکر که در بیمارستان به او شیر خشک می دهند.

حکومت در پرداخت ۸۰۵ میلیون دلار که باید به بانک جهانی می پرداخته تخلف کرده است و لذا این مبلغ را از يك میلیارد و ۸۰۰ میلیون دلاری که برای مبارزه با فقر و برنامه های اجتماعی تخصیص داده شده بود کم خواهند کرد.

قطعی به نظر می رسد که هر توافق جدید با صندوق بین المللی پول پیرامون بازپرداخت بدهی ها مشروط به این است که سیاست صرفه جویی هرچه بیشتر در ایالات تشدید شود، یعنی اینکه بودجه تازه ای برای مصارف اجتماعی در کار نخواهد بود.